

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

august 2024 nr 106

SÕNA

Issand on Vaim, ja seal, kus on Issanda Vaim, on vabadus. 2Kr 3:17

MÕTE

20. augustil 1991 jõudis meie jaoks lõpule üks teekond ja algas teine. Nii on tegemist tõesti olulise verstapostiga Eesti ajaloos. Põhjuseid, miks olla Taevaisale tänulik, leidub küllaga. Meil võib olla oi kui palju probleeme, aga nii on teekonnal alati. Täname Jumalat, et Ta meid siitsaadik on hoidnud ja juhtinud. Loodame, et Ta teeb seda jätkuvalt.

Vaimu ei saa kuskile sulgeda, talle ei saa piiranguid ega käske-keelde peale panna. Kõik, mida vaim võtab puudutada, muutub siis ise samasuguseks vabaks. Kui ka on nii, et läbi ajaloo on vabadust erinevalt mõistetud, siis seal, kus on Issanda Vaim, on vabadus.

PALVE

Hea Isa taevas! Tänu Sulle, et oled meid siiani juhtinud ja hoidnud. Täname Sind vabaduse ja rahu eest ja aita meil neid hoida. Hoia ja kaitse Eesti maad ja rahvast! Aamen

EESTI TEOLOOGE - ALBERT VATTER

Taasiseseisvumispäevale kohaselt tuleb seekordses pealoos juttu Albert Vatterist. Ta sündis Võhmanõmme külas, Viljandimaal, 18 novembril 1902 aastal. Alustades õpinguid Põltsamaa Ühisgümnaasiumis oli tal juba 13-aastasena suur unistus- vabast ja sõltumatust Eestist. Vatter jätkas õpinguid Tartu Ülikooli usuteaduskonnas 1924 aastal. Tema kutsumuseks oli Uue Testamendi teoloogia ja selle erinevad uurimisvaldkonnad. Pärast Ülikooli lõpetamist ordineeriti Vatter Põltsamaa Niguliste koguduse õpetajaks. Algas keeruline ja katsumusterohke prooviaasta. Hiljem, olles Rannu Püha Martini koguduse õpetaja, anti Vatterile 1940 aasta suvel, koguduse poolt üle kuldrist. Aastatel 1945-1970 teenis Albert Ambla kogudust, Järvamaal. Ambla aastaid võib pidada Vatteri viljakamateks, sest sel ajal paelus Albert Vatterit Markuse evangeeliumi keel ning selle lihtsus, mida sai edukalt anda edasi maarahvale mõistetavalt. Vatteri arvates kajastas vanimaks peetud evangeelium justkui konspekti kõigest sellest, mida maarahval Jeesuse elu ja tegevuse kohta teada vaja oli. 1947 aastal püüdis ta alustada Markuse evangeeliumi uuesti tõlkimist Lõuna-Eesti murdesse, kuid venna Nikolai Vatteri vastaseisul ja rahapuudusel jäi töö paraku pooleli. Nikolai Vatter oli agronoom, kellele kõik religioosne paistis vähem tähtsana. Oma kirjas vennale kirjutas Albert Vatter: "Inimene ei piirne oma kodumaaga, Jumala Sõna saab

rääkida igal ajal ning igal pool, kuid see peab jääma maarahvale mõistetavaks põlvest-põlve, et ristiinimene, kelle süda õige koha peal peab olema, sellest tarkust võiks ammutada nii, et see tema meelt puudutaks." Muidugi tekitas selline kiri Nikolais vastumeelt, mille tõttu vennad ei suhelnud aastaid. Albert suutis vennale andestada siis, kui ta ordineeriti 1953 aastal Järvamaa praostiks. Albert Vatter lahkus meie hulgast 6 augustil, 1970 aastal. Tema viimane rahupaik sai sügavale Nõukogude Liidu vastaseisule valge risti ja kaunite nelkidega kaetud.

Uus ja lihtne kogudusele annetamise moodus!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

Kahekümmnes osa

Suurem osa Nögesnõmme elanikest oli uue arsti perekonnaga juba tutvust teinud ja teadsid, et pere on vanasse Vilma Holmi majja elama kolinud. Muidugi pakkusid pimedale Holgerile kõige rohkem huvi arsti peretütred ja kui ühel suhteliselt lumevaesel pärastlõunal Holger Mägimännile justkui juhuslikult sattus, oli Liisa kohe nõus noormehega jalutama minema.

“Tead, Liisa. Ma olen siin vahepeal veidike aru pidanud. Kui käisin üleile rahvamajas pilli harjutamas, tulid mulle silmade ette kohe sina ja ma mõtlesin ka sinu vanema õe ja Toitsi suhete peale.”

Tütarlaps jäi purdele seisma. Vesine lumi kleepus vägisi saapataldade külge ja pilved sinises taevas meenutasid koheva villaga lambaid.

“Või nii. Holger, aga Jane pole mulle sellest poole sõnagi maininud, et nad Toivoga rohkem kui sõbrad oleksid, nii, et ma ei tea.”

“Ega ma siis seda mõelnudki ja üleüldse pole see minu asi, aga nagu ma tookord juba mainisin, pead sa sellega arvestama, et Ummelase poiss pole kaugeltki selline nagu ta end välja näidata püüab. Tal omad krutskid täiesti olemas.”

Liisa liikus aeglaselt edasi. Korraga ta seistas ja lausub:

“Ma tõesti ei tea, Holger! Suhted on nii, nii keerulised. Ema, Jane, vana Tungal nad oleksid justkui mingi ühise saladuse ümber koondunud. Ema istub õhtud läbi diivanil ja keerutab käes üht minu vana memme tantsukinga. Arvan, sõber, et see kõik on kuidagi Reaalainega seotud.”

“Liisa, inimsuhted ongi keerulised. Meil koolis ikka räägitakse, et tuleb teha alati seda mis tarvis, isegi siis, kui sa midagi kogu südamest vihkad või ei taha teha. Samas ega ma ju seda vana Reaalainet eriti tunne ka. Elab väga omaette teine.”

Mõlemad liikused vanast vabrikust mööda. Seekord selle varemend tütarlapses kõhedust ei tekitanud. Suurtükina tundunud suhetepundar oli võtnud enneolematud mõõtmised, aga liikus edasi paraku väga vaevaliselt. Holger teadis, et Holmide perekonnal oli mingi saladus, mida memmeke Vilma väga kiivalt endale hoidnud oli. Võis ju arvata, et nii väikeses kohas tundsid inimesed üksteist paremini ja oskasid üksteist ka austada. Vahel võis see olla raskem, vahel kergem.

Liisa nägi alati, et ta peab eelkõige ema Aunele toeks olema ja loomulikult nõudis see tüdrukult uskumatut kannatlikust, sest tüdruk teadis oma ema alkoholiprobleemist. Holgerile ütles ta:

“Vaata Holger, ega need asjad enne selgeks ei saa, kui memme Vilma saladus on päevavalgele toodud. Minu ema mõjutab see väga.”

Nad jõudsid aleviku bussijaama ja Holger võttis seal istet. Liisa jäi seisma. Tüdruk lausa ehmatas, kui Seedri Toomas mitte midagi nägevate silmadega ootamatult ootepaviljoni tagant välja tuigerdas ja taaruvall sammul kabeli poole suundus. Liisa võdistas tahtmatult õlgu.

Holger ohkas. Tema tundis vänget alkoholilehka oma ninaga ja muigas tahtmatult ühe suunurgaga. Ka talle ei meeldinud joodikud. Oma tagasihoidlikul moel oli ta õppinud selliseid inimesi eirama, nende üle kohut mõistmata.

“Liisa, ma soovin, et sa mõistaksid ühte asja, mis ka edasi ei juhtuks, soovin ma alati sinu hea sõber olla ja selleks ka jääda, sest sõpra tuntakse hädas ning alati on kõik kõigea seotud.”

Tütarlaps vaatas poissi armsa pilguga. Muidugi tahtis ka tema Holgeri sõber olla, teda paremini tundma õppida ja kui vaja, igas olukorras olemas olla. Tütarlaps ohkas veel kord. Holger tõusis ja nad hakkasid jalutama rahvamaja poole. Õpetaja Ploompuu mõõdus neist ja tervitas naeratades. Tal näis olevat kiire.

“Holger, tegelikult ma usun, et igaks olukorraks on lahendus ja ma ei tea. Võimalik, et pean ise täpselt järele vaatama, mida see kingakarp seal pööningult leituna tegelikult sisaldas.”

“No jah, aga sa pead mulle lubama, et me saame veel kokku ja valmistame koos plaksumaisi ja räägime.”

“Loomulikult. Milles küsimus!Teen sidrunilimonaadi ka. Muide, mul kukub see meganämma välja. Ausalt.”

Holger naeratas ja noored läksid kumbki oma teed. Järgneb...

KULDNE SIDRUNILIMONAAD

- 1,5 l. mulliga vett
- 4 keskmise suurusega sidrunit
- 1-3 spl. Suhkurt
- kimbuke rosmariini
- piparmündilehti
- jääkuubikuid

Pese sidrunid hoolikalt harja ja sooja veega. Aseta kannu põhja rosmariini kimbuke, piparmündilehti ning lisa suhkur.

Lõika sisse mõned ilma seemneteta sidruniviilud ja lisa jääkuubikud. Vala kannu mulliga vett ettevaatlikult nii, et tekiks mõnus kihin. Ülejäänud sidrunitest pigista mahl kannu ja sega hoolikalt kuni suhkur on täielikult lahustunud. Erilise värkuse saamiseks võid enda valmistatud limonaadile lisada ka mõned õhukesed kurgiviilud, mille võid klaasist hiljem väikese kahvli abil suhu pista. Serveeri kohe!

PIIBLIVÕTI

IDAMAADE RAVIMTAIMED

PUNANE PÄEVAKÜBAR

Kuigi tänapäeval tuntakse punase päevakübara ehk siilikübara kodumaana peamiselt Ameerikat, mainitakse seda taime juudi Talmudis siiski juba tunduvalt varem, umbes 6 sajandil p Kr. Taimel endal on väga pikk ja rikas botaaniline ajalugu.

Punane päevakübar kuulub korvõieliste sugukonda ja soojemate suvedega võib kasvada kuni 90 cm pikkuseks. Punase päevakübara häid omadusi hinnati kõrgelt juba vanade kreeklaste hulgas. Taime ilusad roosad või ka helelillad õied pakkusid silmailu, sest pidasid kaua vaasis vastu. Ravimtaimena hinnatakse teda immuunsuspuudulikkuse, tuberkuloosi, putukahammustustest tekkinud vistrikke ja läkakõha ravi toetava vahendina. Punase päevakübara kuivatatud juurtest valmistatud teetõmmis ja tinktuur leevendab angiini, mõjub organismi vastupanuvõimet tõstvalt ja on E-vitamiini allikaks. Juudid omistasid taimale ka keha tugevndavat mõju.

Punast päevakübarat võib soojemate suvede korral julgelt ka Eestis kasvatada. Suurt niiskust ja vihma taim siiski ei talu. On valguslembeline ja kasvab hästi maja seinte ääres.

Suureks rahvuseks ei tee meid meie rikkus, vaid see, kuidas me seda kasutame.

Theodore Roosevelt